

יר"ר הכהן שלא הציג את מועמדותו...

בגיל 12 הציג להתוועדות של הרב הראי"ץ, ונפגע...; מונה למנהל תשלובת מפעלי טכסטיל והציג עשרה חסידים; נפגש עם הרב מלך המשיח בפריז, מונה על-ידו לאחראי על הדפסת ספרי קה"ת באירופה, ולבסוף עלה לארץ-הקדש ♦ פרקים נבחרים מטלדות היו המרתקים של הרב דוד ברוומן ע"ה, מי שהיה י"ר ועד כפר-חב"ד בשנותיו הראשונות

מאת מ. הלוי

על המשך קורותיו סיפר ר' דוד עצמו באחת התווועדיות: "כמה חסידים דאגו לשוח אוטי למוד בישיבת תומכי-תמיימים, במחלקה של נועל. כיוון שההזה קיץ והיתה לי חופשה מהגימנסיה, הסכימו הורי שאסע עד האחד בספטמבר, יום תחילת הלימודים. העתி אז לישיבה במדינת הגימנסיה המוצחחים...".

דוד ברוומן החל למוד בשקייה, וכיון שעין בקשרנות טוביים ובראש פתוח, התקדם במהירות בלימודיו. הוא זכה לתשומת לב אישיות החסיד ר' ישראל נעולעה, וכן ליחס מיוחד מהמשפע ר' חזקאל (חאטשי) פיגין, שכשר מסר שיעורי חסידות לפני התלמידים — היה מדובר ישירות אל דוד כאלו רק הוא ישב במתה ...

ימים אחדים לפני ה-1 בספטמבר, הבריקו לו הורי שיחזור הביתה ויכין עצמו לקראת הלימודים, מה-ם שאבוי נפל למסכת ורזה לראות את בנו לציז'. המשפיע בישיבה, שלא הסכים בלבו לשחרר נער מהמושר ולשלחו לבנות את ימיו בגימנסיה — נמס אל כ"ק אדמור'ר מהורי"ץ ושאל מה יעשה עם הנער. הרב לא הגיב, והשפיע הרה לדוד להישאר בישיבה. לאחר תחילת שנת הלימודים הכלילית נכנס דוד ליחידות, ואז

♦
הרבה החסיד ר' דוד ברוומן נולד בחורסן בראש חדש ניסן תר"ע, להורי חייט וגולדה ברוומן. עם פרוץ המהפכה הרוסית עקרה המשפחה ליקטרינוסלב, ומשם — בשנת תרפ"א — הגיע המשפעה לווסטוב. שם, כאמור, הציג לראשונה לעולמה המופלא של חסידות חב"ד. הציג ונפגע.

ה שנה הייתה שנת תרפ"ג,וזה הצעיר הילך ברחובותיה של ווסטוב, ולפתע שמע קול ניגון מרטייט-לב הבוקע מאחד הבתים. סקרנותו דחפה אותו להיכנס ולראות מהיקן מגעה השירה, וכך נקלע בהשגהה פרטיה מופלאה להתוועדות של כ"ק אדמור'ר מהורי"ץ נ"ע.

דוד נדחק מפניה, ואחד החסידים המיס אותו מתחת שולחן. בשלב מסויים מישחו דך עליו ללא כוונה, והנער קפץ ממקומו בעקבת CAB. החסיד ר' יהוה אידלקוף רצה להוציאו אותו החוצה כדי שלא יפריע, ובבדיקה באותו רגע התבונן בו הרב הראי"ץ ואמר: "אן אידל קינד" [= הוא ילד עדין]. ממש דקota: ארכות לא גרע את עניינו ממנה, ואך התבטאת: "יאיך האדעוע אים מיט די אונין" [= אני מטפח אותו במבטי] — התבטאות נדירה שכמוותה כמעט ולא נשמעות מפי הרב.

לאחר מכן ביקש מהחסיד ר' ישראל נעולער שיפורס את חסותו על הנער. דוד המוקסם ענה בתלהבות, ומאז נשאר בלבואויטש כל ימי.

תורתה ודרכיה של חסידות חב"ד משכו אותו כבחבלי כסם. הגיעו הדברים עד כדי כך, שכעבור כמה חודשים, כאשר הגיע يوم הבר מצווה של זוד — והוא יתמן על המסיבה שהורי רצו להמן עברו, והעדיף לשחות באותו יום בבית-הכנסת של הרב.

הויריו לבתים שבמוסקבה והמשיך בפעילותו במוקום שבו הפסיכה חמיש שנים קודם-לכן. באותו יום נשא לאשה את בתו של הרוב החסיד ר' יעקב-יוסף רסקין, ומעשה זה היה כך היה.

הרוב יעקב-יוסף רסקין חי לפני המלחמה בלונגרד. בעקבות ההרעשה הגemanית הכבודה על העיר, עקרו הרוב רסקין ובני משפחתו לקוזאחסטיין ולאחר מכן תלאות רבות נקלטו במקומם.

בשנותם בקוזאחסטיין, הכינו בני משפחת רסקין את המקובל האלוקרי לוי-צחק שניאורסאהן, אביו של כייק אדמור' מלך המשיח שליט'יא, וטיפלו בו במסירות רבה עד יומו האחרון, והדבר כבר פורסם במספר מקומות. בעקבות חוסם המיוחד לרבי לוי-צחק, עקרו השלטונות מקרוב אחר הרוב רסקין ומיררו את חייו, עד שלבסוף נאלץ לבסוף בחזרה למוסקובה. הוא הגיע למוסקובה בתום המלחמה כשהחאים בעיר החלו לחזור לא-לאט למסלולם, ומי שהקדים את פניו היה ר' דוד ברוומן, שדאגו לו לסייעו עבודה ראוי לשמו ולפרנסתו נאותה. בעקבות הקשרים שנוצרו, הוצאה בתו של הרוב רסקין, מרת צביה, לשודך עם ר' דוד ברוומן. השניים נפגשו והחליטו להינשא.

אולום ומון קצר לאחר הינשא, נודע לר' דוד כי מישחו הלשין עליו לפני השלטונות. הוא עצמו הבין מיד שעוקבים אחריו לא הרף, ולא אחת אף הבין בצלתו של העוקב. באחד הימים הבין בו לפני שנמס ליטרוי (הרכבת התתיתית של מוסקבה) ומיהר לקפוץ לקרון כדי לנער מעצמו את העוקב, אלא שהלה הספיק לקפוץ אחראי... ר' דוד גלה את הדבר לכלתו, ואמר לה כי מצדיו היא משוחררת מכל התcheinויות לנישואין – "משמעותם שאם נתחתן והם יזמין אותנו אליהם, הרי שיוטר לא תראי אותנו בחיים..." צביה הצעריה לא רצתה לשם עעל ביטול השידוך.

בחודש טבת תש"ו נישאו בביתה המרווח של משפחת ברוומן במלוחובקה. הייתה זו חתונה חסידית למהדרין", מסורת מרובת ברוומן, "והחסידים רקדו והתוועדו משך כל הלילה בשמחה גדולה".

באחת חתונה נכח גם המלשן שמייר למסור שלטונות את שמותיהם של הנוכחים בחתונה, והשלטונות החלו לעקוב אחריהם, ובכל זו החתן. ר' דוד, שהבין את חומרת המצב, החל לתכנן את בריחתו.

באותם ימים נפוצה ברוסיה הידענה על ההסכם בין ממשלה רוסיה ופולין שאיפשר את חזרתם של נתני פולין למולדתם,

בעבור זמן-מה הוצע לו תפקיד נכבד, כמנהל של רשות מפעלי טקסטייל ממשלתיים. ר' דוד קיבל את התפקיד בשמהה, בעיקר בזכות שבמיסגראט זו ניתנה לו אפשרות לעוזר לאנ"ש למוצוא מקומות עבודה, ולהשיג עבורם את אישורי העבודה שפטרו אותם מעבודה בשבות ואיפשרו להם לקבל תלויש מעון.

בדרכים כאלה ואחרות הצל ר' דוד נפשות רבות, ורבים זכו לו חדים אלה שנים רבות לאחר מכן.

אמר לו הרבי, "כעת אתה יכול לנסוע", אך דוד סירב ואמר: "כעת אני רוצה לנסוע..." דוד המשיך ללימוד והתמודדו היתה לשם דבר. כדי להשלים את אשר החסיר בשנים הקודומות, ישב והתميد בשקיידה יום ולילה, עד שהמשפיע מצא-לనכו בהיכנס אל הרבי הררי"ץ ולספר לו שדוד ברוומן כמעט איןו יש בילדות הרבי הורה שניינו אותו לנפשו אבל הוסיף, "לפחות שששתלו شيئاל כמו שצרכיך".

דוד ניכר גם בהתרומותו לעבותה הי-בדרכ חסידי תב"ד ותקים תוך התבוננות ולביקות.

באותה תקופה התפתחו קשרי ידידות עמוקים בין דוד למוחרים שבתלמידי הישיבה, כולל עם הבחורים המבווגרים ממוני, כמו ר' מענדל פוטרפס, ר' אברהם דרייזין ור' בן-ציוון שם-טוב. כאשר הרבי הררי"ץ ביקש שהחסידים ישלחו אליו את תמנונתיהם, שלח ר' בן ציוון שם טוב תמונה שהוא ראה עס ר' דוד ברוומן. הרבי הררי"ץ נהנה למראה התמונה, וכותב לאחר מכן בכתב ידו הק' "תרי רען שלא מתרשים..."

ר' דוד מצל חסידים

بعد ר' דוד לומד בענול, עקרו הרוי למוסקובה והתיישבו בפרבר מלוחובקה, שם היו ברוחגה גדולה יחסית והפעילו למחיצתם בית-מלחמת לעיבוד עורות. ביטם הפרטיה היה גדול ומרוחות, ומכך שחייבים מהם רק בן אחד נוסף, נפתלי ברוומן, היה בבית הרבה מקום פוי.

באותם ימים נסגרה הישיבה בענול, עקב התנכלות השלטונות, והتلמידים עברו לחקוב. לא ארכו הימים, וגם שם השינה אותם ידה האדומה של המשטר החשאי, והישיבה נסגרה. תלמידי הישיבה נתפזרו למקומות שונים, ור' דוד חזר לבית אביו שבמלוחובקה.

תוך זמן קצר התחבר לעדת החסידים בפרבר והחל לחתן חלק באחזקת התלמיד-תורה המקומי בו לימד ר' סעדיה ליבורב שלושים ילדים. עם הזמן הרחיב את פעילותו הציבורית והיה לאחד הפעילים הבולטים בהצלת הישיבות המחתרתיות, העתקתן ממקומות למקום ואחיקתן. מובן שר' דוד לא סיפר על כך לאיש ורך הנוגעים בדבר ידעו על פעולותיו.

בריחה ברגע האחדו

זמן-מה לאחר תחילת מלחמת-העולם השנייה, ברוח ר' דוד לטקנטו, שם שהה עד סוף המלחמה. עם סיום המלחמה חזר עם

בHALICA ובדיבור שלו ובכל התנהגותו ובעהר
בדרך שהיה בטל וمبוטל לפני הרבי. פעם
אמר לוי: "אנחנו צריכים לבטל את עצמנו קצת
יותר לפני הרצון של הרבי".

בידיהם של הרבי...

מספרת מרת ברוומן:

— "כשדוד היה אצל הרבי בפעם
הראשונה — הדבר היה לפני ואש-השנה
תש"ז — הוא מתבלי משם בין-הארה: 'אני
יכול לומר לך متى אחזור לארא, כי אני עת
בידיים של הרבי...'.
בשנת תש"ז הוא נסע בראשונה לרבי,
וירושמוותיו שכתב לאחר היחידות' אצל
הרבי ניכר כי כל הדיבורים שבבו אודות כפר
חיד' ושיפרוו בנסיבות וברוחניות.
ידידי, ר' דוד חן, מספר כי לפני הנשעה
הפק ר' דוד לאדם אחר, שיעור קומו נטהלה,
נדחק עד יותר:
— "יראינו כי הוא לא נמצא אותנו. אפילו
לבשו לא היה מסודר כדרכו תמיד,
מחשובתו שוטטו במקום אחר, ורק בענין
אחד: נועסים לרבי!"

גם כשחזר ריאנו למניינו אדם אחר.
שמעה ואושר שאינם יודעים גבול. שוב ושוב
חזר על הדברים שאמר לו הרבי בשער לכפר
חיד', ההווארות, הדרוכות והברכות. בדענו
של ר' דוד החולט אז כי חובה על הכפר לקבל
על עצמו את נשיאותו של הרבי, והיה בטוח
שהרג�ו שהרבי יסכים לכך, יקבל הכפר צורה
חדש ונעה יותר, בנסיבות וברוחניות.
ר' דוד ארגן אף אסיפות רבות שבהן
 החליטו החלטות טובות, והתושבים קיבלו על
עצמם דברים לא קלים שידעו שכך יגרמו
נחת רוח לרבי. לאחר מכן הדפיס בראש נייר
המכتبיס של וועד הכפר את התנוספת
"בנישיאותו של כי'ק אדמוני שליט'יא"
מליאבויטש', ושלח אל הרבי ביצירוף כל
ההחלטה טבות, בתקווה ובוחן שבעם
זהאת הרבי לא יסרב. אולם מה גודלה היתה
אכמתנו כשהרבי לא הסכים לכך, וזכה
להשמיד את נירית המכtabים. לעומת זאת
אשכח את תגובתו וכabbrev של ר' דוד. מצד
במה בדמיות שליש כשהודיע לחברי הוועד על
תשובתו של הרבי. את כאבו ביטא במילים
באומרו 'אי לנו שאן אנחנו ראויים להיות
תחת נשיאותו של הרבי שליט'יא...'".

למלא את רצון הרבי בכל מחי'

מוסיף ומספר ר' דוד חן: "באותנו ביקר
 אצל הרבי בשנת תש"ז, הרבי דחק מאוד

כשחזר ריאנו לפניו אדם אחר. שמחה ואושר שאינם
יודעים גבול. שוב ושוב חזר על הדברים שאמר לו הרבי

בקשר לכפר חב"ד, ההווארות, הדרוכות והברכות

הרוחניים של הכפר, על-אף העובדה שנסע כל
יום לתל-אביב וממנה הולך וחוזר".
ר' דוד החל לדאוג לקיום של שיעורי
תורה בכפר, ובעצמו אמר שיעור חסידות
ברבים בכל שבת קודם התפילה. הוא גם היה
המתאימה לפניו בגו"ר, וימלא פרנסתו
נאופן שיוכל לקבוע עתים לתורה בוגלה
וזוא"ח בשופי. זכויות הגודל שבא בחלקו
להAIR את העולם כולל ע"י הדפסת ספרי
מייניאנו נשייאי חב"ד, יעדוד לו ולכל ב"ב
שי לח"ם ושלמים בגו"ר, חיים מלאים כל
טוב ואור של נר מצוה ותורה או ר' מאור
שבתויה...".

באותם ימים הוחל בבניית בתים בכפר-
חבי', אלא שככל משתכנן נתבע לשלים 500
ליירות דמי-קדימה ולרי' דוד לא היה סכום מה
גדול. באוטה תקופה בערך הוצע לר' דוד
לרכוש דירה בראשון-לツיוון בתנאים נוחים,
בסמיכות לבית-ספר "בית יעקב" שבו
תוכלנה בנוטיו להת่าน. ר' דוד שאל על כך
את הרבי, ובמענה, השיב הרבי שחייב הבנות
צריך להיות דזוקא בכפר-חבי'. ההצעה
לעקרן לראשון-לツיוון נפלה ומשפחת ברוומן
נותרה לגור בכפר-חבי'.
.

בחירתו ליו"ד ועד כפר חב"ד

זמן קצר לאחר שהשתקעו בכפר-חבי',
הגיע לכפר החסיד ר' פיעיע אלטהייז,
וברצותו למול לר' דוד על עזתו מאחריו-
מסך-הברזל, הצע לו משרה של מנהל-
חובנות ב"בנק המלאכה" ברוחן ליליעבלום
 בתל-אביב (ימים בנק הפועלים). ר' דוד קיבל
את ההצעה והתפנס ממנה בצוואה יפה. מdad
בוקר היה יוצא מכפר-חבי' באוטובוס של
шибועים שהתקיימו בבית-הכנסת.
על ימיו הראשוניים בכפר-חבי', מוסיף
ומספר ידידו החסיד ר' דוד חן:
— "ר' דוד הגיע לכפר-חבי' כונה וחצי
לאחר העליה על הקרקע, אבל מיד כשהגיע
הרגישו כולם שאישיות מיוחדת הגיעה לכפר.
כעבור זמן קצר הוא נבחר לחבר הוועד
הרוחני בכפר, והקדיש זמן רב לקידום עניינו

כפר חב"ד. מימין: הרב דוד ברוומן, הרב פנחס אלטהויז. קצוני משמאלו: הרה"ג שלמה-יוסף זון

שאני אמרתי שהדבר בלתי אפשרי, השבתי לו שאיני יכול למתוח לרבי דברים כאלה. "באתי אל כסא שוב ושוב וככל פעם נדחתי מחדש בלק ושוב, אבל התקשתני וישבתי לו על הראש". מי שעוזד אוטני באותה תקופה היה ר' דוד ברוומן. אני זכר שבאותה הפעמים שישבתי אצלו וסיפורתי לו על הקשיים, אמר לי, יוז הזדמנויות החיים שלך להשיג את השיכונים. אל תרפה מיננה כסוי — וכשר דוד אמר שזו הזדמנות החיים שלו, לגבי לא היה בכך אפילו נשוא לוויכוח. קיבלתי את דבריו כפי שהם ללא ערעור.

"כל אותו קץ הלכתי למשרדו של יונה כסא שוב ושוב וככל פעם נדחתי, עד שבסופו של דבר נמאס לו והוא אמר לו: 'תתשמע, אתה עונדייך והתיישבת עלי חזק. אני מוכן לבצע עבורכם את הבניה, אבל לא בגלל שעתה ליל אלא בשבילי הרבי. הוודתי לו ושלחתי מיד מכתב אקספרס לרבי בו סיפורתי על דבריו של יונה כסא. בכלל, כל שבוע הייתה כתוב לרבי מה עשית באוטו שבוע בענייני הכפר.

שהרביה היה נער בן 12 בלבד, ולאחר שהרביו עלה על כס הנשיאות נכנס אליו ליחידות. כשחזר לארכז, ביקר בConfigurer ומספר בתפקידו ראייתי את הרבי יותר מחמשים שנה, אבל שנכנסתי אליו הוא התחליל לדבר איתי בדיקן אותו נושא שהפסכנו לדבר בו לפני יותר מחמשים שנה, כאשר מרדנו רק אתמול.

ויבכן, החלתו לנצל את ההתלהבות לטובות השמונהים החדשניים, ואני נבחרתי לлечט אליו ולהציג לפניו את הדרישת המשמעות של הרבי.

"כסה ענה שיבורי עברוי את העניין, וכשבאתני אליו פעם נספת עבורי שבע, אמר שברור ומצא שאין לפפר-חכ"ד זכות לבטים חדשים. אמרתי לו בתוקף שהרביה הורה לבנות שכונות עבור יוצאי מרוקו, ואם הרבי אמר שצרכן לבנות, סימן שהדבר אפשרי. כסה השיב בתקיפות אופיינית: 'אני מאמין ברבי לא פחות מכך, אבל אתה יכול לכתוב לרבי

שיתחילו בבניית שכונים חדשים לעולים המרוקאים. הרבי לא היה מרוצה מהעובדות שהם מתגוררים בבתים ישנים ומוזנחים ודרש שיבנו עבורים בתים חדשים.

"התחלתי לגש בעניין במשרדי הסומות וכוחתי לראות שהדבר פשוט בלתי-אפשרי. יצא מרוקו לא נחשבו ליאאי-דיור כיון שהתגוררו כבר בבתים היישנים, ובמשרדי הסוכנות פסקו בנחרצות שלא מגיעים לנו בתים נוספים.

"באותם ימים שימש מר יונה בסה י"ר סניף מפא"י בתל-אביב, והוא לו קשרים טובים בכל המשרדים הקשורים לעניין, ובין-הארה היה ידידם של פקידים בכירים במשרד השיכון ובסוכנות. ר' פינייע אלטהויז הציע לי לגשת אליו ולבקש ממנו להפעיל את השפעתו על הנוגעים בדבר, ואני זכר שהוסיף ואמר: 'אם הוא יזוק אותך דרך הדלת, תמסס אליו דרך החלון, כי רק הוא יכול ומסוגל להזיז את העניין' ...

"למר יונה כסה היה קשר מיוחד עם הרבי. הוא ביקר בبيתו של רבינו לוי-יצחק

חיו או של ממון, אלא רק כדי למלאות רצונו וחפכו של כי"ק אדמור'ר שליט"א. וعصיו נשמעה במצב מסוכן כזה צרכיהם את לבקש מרבניו שליט"א שיציל אותו.

"אנו יהודים מהרבה מקרים שהרבינו מושתת מותים, ומודיעם אתם שותיקים? אנו מותבים ממתבים לא הרף, גם כל תושבי הכהר כתבו יפדיין נפשי לרבינו וחתחמו עליו יותר ממאה אנשים שכתבו שהם מקבלים על עצם לעשות כל אשר צווה עליהם הבהיר שליט"א, ובבלבד שתבא רפואה שלמה לר' דוד בן גולדא...".

"גוזר אני עלייכם בגארת כבוד אב שתיקי תמסו אל הירב ותבכו לפניו שיבטיח לכם רפואה שלימה, ותראו כיצד צדיק גוזר והקב"ה מקיים, אל תשתקטו... רצון יראי עשה זאת שועתם ישמע ווישעם .. הלא ידוע לנו כמה נסائم ונפלאות מכ"ק אדמור' שליט"א שהבטיח לאנשים בעלמא, שברגע האחרון שבו לחיים ממצב של גיססה ר"ל, והלא גיסכם היקר התמים שஸירות נפשו עברו דקוזק כל של דברי סופרים וכוננות כי"ק אדמור' שליט"א ורבותינו הקדושים, שאין כמווו בתמיינותו וצדקתו, למה זה Atkins שותקים. וגם עכשו בשכבו על ערש דוי בכל פעם שמתעורר קצת לא פסיק פומייה מגירסאות וכל הזמן רוחש בשפטינו...".

בקבות מכתבים קורע לי אלו, נמס ליחיות באוטם ימים הגיס, הרה"ח ר' דוד רסקין, וביקש רחמים עברו ר' דוד, אך הירב הסתפק בברכת "בשותות טובות", ותו לא. הירב דוד רסקין החל להפיצר ברבי שברך במפורש לרפואה שלמה. באותו רגע הרצינו פניו הקדושים של הירב, והוא הגיב "התחת אלוקים אונכי?" — — —

מחשובי תלמידי תומכי תמימים

ביום כי"ד סיון תש"ט, בגיל 49 שנים, הсталק החסיד הירב דוד ברומן בבית-עלמו, על מצבתו הורה כי"ק אדמור' מה"מ לחורות: "מחשובי תלמידי תומכי תמימים ליבאוויש". השיר אחריו אלמנה וחמש בנות יתומות קטנות.

כח ר' דוד ברומן, ולימים נישאו כל בנותיו לחסידים יראי-شمימים ולמדנים, הנושאים תפקיים חשובים ברבנות, הורה ושיחח חנוך החסיד. על החותמים הללו אמר פעם הירבי לגבי ברומן, "זכית לחתמים חשובים". ■

מעובד ע"פ תשורה לשמהות נישואין של נכדו למשפחה אלראי

הרבי דוד רסקין החל להפיצר ברבי שיברך במפורש לרפואה שלמה. באותו רגע הרצינו פניו הקדושים של הרבי, והוא הגיב "התחת אלוקים אונכי?" — — —

במקביל למשתו בתפקיד י"ר ועד כפר-ח"ד, המשיך ר' דוד בעבודתו בנק בטל-אביב כהוראת הרבי. בכל בוקר היה יוצא באוטובוס הראשוני, עבד בנק עד שעottaימה עשתה לי, ומה כתבת לרבי? הבנתי מה קרה, ואמרתי שכתבתי לרבי רק את הדברים שהוא-עצמיו אמר לי — שהוא יקים את השיכון רק מפני שהרבינו ביקש זאת. השיב לי כסא שקידל מכתב מהרבינו ובו הרב מודה לו על העזרה ומוסיף וمبקש לו זו את התהלך קבלת האישורים. 'icut avi bav', התלונן כיiso יכל לסרב... בהמשך אותה שיחה אני יכול לומר... שיבקש מנהל הקורן-הקיימת שהאפשר את השיטה לבנייה, וכעבור שלוש שנים בלבד הגיעו הטרקטורים הראשוניים לישיר את הגבעות... .

כשהעבודות היו בעיצומן, אמר לי ר' דוד: אמרתי לך — כשהרבי רוצה, כל דבר את ברכתו של הרבי: "הנני פונה לברכת כי"ק אדמור' שליט"א לרפואה שלימה ברמ"ח איבריי ושרה גדי, ולא יהיו שום מניעות מבית ומוחץ לעובוה הכללית המתנהלת ע"י כי"ק אדמור' שליט"א". זה היה הדבר שעמד בראש מעינויו — שעבודות הקודש שלו בכרף חב"ד לא תיפגע.

באותם ימים כתבר ר' דוד פין לרבי וביקש את ברכתו של הרבי: "הנני פונה לברכת כי"ק אדמור' שליט"א לרפואה שלימה ברמ"ח איבריי ושרה גדי, ולא יהיו שום מניעות מבית ומוחץ לעובוה הכללית המתנהלת ע"י כי"ק אדמור' שליט"א". זה היה הדבר שעמד בראש מעינויו — שעבודות הקודש שלו בכרף חב"ד לא תיפגע.

בשלב הבא החל ר' דוד לטפל בחניון בנות חב"ד בכרף חב"ד — תחום שאיש לא התעניין בו לפני. הוא היה בין הפעלים הבולטים בייסוד בית-הספר הייסודי "בית רבקה" והקיע מאמצים רבים בהקמתו.

באחד ממכבטיו כתם לו הירב על כך: "...נהניתי ממ"ש אודות הפעלות דנשי חב"ד בכפר חב"ד ובתגוע אלהן ועאכ"ב בהנוגע להנערות". ובמכתב אחר מוסיף הירבי: "...ובתגוע לנשי ובנות חב"ד ביהוד, ביזה אשר השגחה העליונה העמידתו על המשמר לעודדים ולהזקס בעניין יהדות וחסידות...". הירבי אף זירז את ר' דוד להשפי על אחרים לעובוד בכיוון זה וכותב כך: "...ובתוח לערור את כל אנ"ש שעלה כל אחד הוצאות והחובות לשיע בהפתחות מוסד זה בתזוז שאר המוסדות אשר בכפר חב"ד, וכן תקוטי שלמות לעורר ע"ד ההכראה הגמור בהפתחות מוסדות נשי ובנות חב"ד אשר בכפר חב"ד, ואשר חלום של כל אלו בשמיות ובורחוויות המשתදלים ומפעלים בזה...".